

ראובן נולד בקיבוץ אושה בספטמבר 1950, והיה בן זקונים אחרי אחותו רותי ואחיו רשף. בקיבוץ חיו אז בצניעות רבה ולא היו הרבה בגדים או משחקים. ראובן נהג לשחק עם אביו שחמט או לשחק בחוץ על הדשא ואסף יחד עם אחיו רשף אלפי סוגים של קופסאות גפרורים, מכל העולם. כשראובן היה בגן, היה לו חלום להיות מלך, עשיר ומפורסם. לפי הנוכחות פה היום, נראה שהוא הצליח לפחות באחד הפרמטרים.

ראובן שכל את אביו בגיל 13, בליל יום כיפור. לאביו, דניאל, היה חור בלב מיום שנולד, וכל הבית עמד בסימן החולשה הגופנית של האב. אבל זה לא מנע מראובן להיות שובב, לטפס למקומות גבוהים ואף לקפוץ מהגגות.

את מבוא חמה פגש לראשונה בגיל 18, בגרעין בנים לפני הצבא. בצבא התחיל ראובן בצנחנים בגדוד 890, ששם עשה את הטירונות ואז היה מיועד ללכת לסיירת מטכ"ל. באימונים לסיירת הוא נפצע ברגל ולא יכול היה להמשיך את המסלול וכך התגלגל לקורס מודיעין ומשם לקורס קציני מודיעין. חצי שנה אחרי השחרור התחילה מלחמת יום כיפור וראובן זומן למילואים. במלחמה ראובן ראה הרבה דברים קשים, והדבר עיצב אותו לאדם שהיה. חוויות משם הוא חלק איתנו רק לאחרונה, בערב יום הזיכרון.

במבוא חמה עבד ראובן בתחילה בשדות ובמפל ואחר כך התקדם לדרג הניהולי והפך להיות מרכז המשק של הקיבוץ, לפני שיצא למלא תפקידים ניהוליים מחוץ לקיבוץ.

כשהגרעין של אסתיקה הגיע למבוא חמה, ראובן התחיל עם חברה שלה איתה יצא במשך כשנתיים ואז נפרד ממנה לטובת אסתיקה. אחרי שנתיים, התחתנו ראובן ואסתיקה בכריכה של מבוא חמה והחלו בהקמת המשפחה עם הולדת דניאל, דור ואחר כך אייר. המשפחה שלו הייתה מרכז חייו ולא היה מאושר ממנו כשדניאל ובעלה דני, החליטו להקים את ביתם בקיבוץ והעמידו לו את נכדו יונתן, איתו אהב כל כך לשחק וממש לאחרונה גם את אביגיל. על משפחתו הייתה גאוותו והוא אהב אותם אהבה עזה.

בערב שישי, התכוונו ראובן ואסתיקה לבקר את אייר בכפר הירוק, שם היא עושה שנת שירות. ראובן החליט לפני היציאה לעשות אימון, כפי שעשה מדי יום, ובמהלכו נפל ולא קם עוד.

להספיד את ראובן התגלתה כמשימה כמעט בלתי אפשרית מבחינתי. דווקא בבואי לכתוב עליו, ששלט בעט ובמילה הכתובה, נעלמו ממני המילים מרוב הלם ועצבות. ראובן שורר את שיר חייו. הוא לא מסוגל היה להתנסח שלא באופן הלירי, בבואו לנסח את אשר על ליבו. לקרוא או לשמוע את דבריו תמיד היה מאתגר, ולרוב גם מרתק. ראובן היה מדריך הנעורים בקיבוץ במשך כעשר שנים והיה המדריך המיתולוגי של בני המשק וגם המדריך שלי.

נסיעות בלתי נשכחות לנופי סיני, שיוטים מעצבי אישיות לטורקיה ויוון, סיפורים ותמונות שעיצבו את בני המשק הבוגרים, ואחיהם הקטנים. בכל אותן חוויות גילה ראובן לנערים הפוחזים את עובדות החיים.

בפירוט ועל בורין. עד היום לא מעט מאשימים את ראובן בפירושים כחולים לאמרות רבות, דבר אותו הצליח להנחיל גם לנו, שהתחנכנו על ברכיו. כנראה שלעולם לא נדע עד כמה עזר ולכמה צעירים, בני קיבוצים, להגשים את חלומם לשירות מבצעי ומשמעותי יותר. כי כשיש קשרים, מי צריך פרוטקציה. האישיות המיוחדת והשנונה של ראובן, האופן השקט והשקול שבו ניתח את המצב, התעקשותו על הדברות נעימה גם כמנהל המוביל סוגייה של משבר או בעיה מורכבת, וניסיונות שכנוע תוך תרבות דיבור נכונה עד כדי לירית, כל אלה יישארו איתנו לעד.

ראובן, בית מבוא חמה מרכין ראש ואבל על לכתך בטרם עת.

לאסתיקה, דניאל, דור, אייר והמשפחה - חבריכם הקרובים וכל בית מבוא חמה משתתפים בצערכם העצום ומחזקים אותכם בשעתכם הקשה מכל.